

"Så många års kamp ..."

På din himmel har det tornat upp sig stora moln av viljelöshet, av tappat intresse. Det har vräkt ned störtskurar av sorg, med en tydlig känsla av att du är hämmad. Och som kronan på verket har du fångats i en fälla som gillrats av den nedstämdhet som beror på en mer eller mindre objektiv sanning: så många års kamp ... och ändå är du så långt efter, har så långt kvar.

30 mars

Allt detta är nödvändigt, och Gud räknar med det. För att uppnå *gaudium cum pace* - den sanna glädjen och friden - måste vi inte bara vara övertygade om vårt gudomliga barnskap, som fyller oss med optimism, utan även erkänna vår personliga svaghet. (Plogfåran, nr. 78)

Även i de stunder då vi på ett tydligare sätt känner våra begränsningar, kan och måste vi se på Gud Fader, Gud Son, Gud helige Ande, medvetna om att vi deltar i Guds eget liv. Det finns aldrig tillräckliga skäl för att se sig om. Herren står vid vår sida. Vi bör vara trogna, lojala, uppfylla våra plikter, och i Jesus finna den kärlek och stimulans vi behöver för att förstå andras misstag och besegra våra

egna fel. Då kommer rentav allt
elände – ditt, mitt, alla människors –
att bidra till att stödja Kristi rike.

Vi måste erkänna våra sjukdomar,
men bekänna Guds makt.

Optimismen, glädjen, den fasta
övertygelsen om att Herren vill
använda sig av oss, bör prägla vårt
kristna liv. Om vi känner oss
delaktiga i den heliga Kyrkan, om vi
känner oss stödda av Petri fasta
klippa och av den helige Andes
verkan, kommer vi att besluta oss för
att uppfylla de små plikterna i varje
ögonblick: då skall vi så lite varje
dag. Och skörden skall svämma över
våra lador. (När Kristus går förbi, nr.
160)